

Antono ja Wilip pakkusid ennast nüüd selle emmanda paiaasse seelikse, ja se emmad, kes Antono heidet wiisi kohhe tähhele pannud, ja sedda märki ommast silmast ei lasnud, wallitses Antonut; ning laskis kohhe temmale ued rided tehha, ja ehitas tedda nenda wäha, et iggamees tedda Wilipist, kellele ta keik Namo rided andis, woiis ära tunda.

Antono essimenne palwe emmanda käest olli nüüd, et ta omma pole aasta palka ette pallus, ja kui se temmale anti, andis ta sedda Wilipile, ja maenitses tedda, enhesele nüüd ka kohha murretseda. Agga se jändas agga nüüd omma rahha ja omma rided ärra, sest tööd ta teggi agga siis, kui keigefibbedam nälg tedda sundis.

Hopis teine ello olli nüüd selle emmanda maias — rahho ja hea meel olli igga ühhel, ja emmandal ei olnud enam murret ühtegi. Agga Wilipi südda idi kad dedaks Antono õnne pärrast, ja katsus keiksuggused kurjad juttud temma peäle

tõsta. Ja kui se ei ullatand, läks ta ühhel warratsel hommakul sallaja senna kambril, kus Antono maggas, ja wahhetas tassa hiljofeste, semmi kui teine maggas, ommad ridid, temma riette wasto, ja pistis siis agga jälle minnema. Antono tuisis ikka koido aial ülles, ja ei woinud se pärrast mitte selletada, et need Wilipi rided ollid, mis ta selga panni — ka olli Wilip kohhe patta läinud. Sepärrast, kui Antono tuli, ei olnud temmal enam seal asjet.

Wennike, mis sinul teggemist siin? ütles Antono, kui ta Wilipit ommast paiaast, leidis. Ollid sa melest ärra! kostis Wilip, eks ma ei olle ommas paias. Sinna olled melest ärra, ütles Antono, ja sedda ütteleides näggi ta, et temma rided Wilipi seljas, ja Wilipi rided jälle temma seljas ollid, arwas siis kohhe, et ta õsel neid olli wahhetamas käinud. Sepärrast kutsus ta tedda ühhe nurka, ja ütles tassa hiljofeste temmale: „Kui ma teaksin, et sa